

til svarede Ministeren: „Det skal heller ikke ske; det juridiske Ansvar overtager jeg.“ Det kan nu fra et vist Synspunkt være en Rante, hvormed man kan sympathisere, at man, for at fuldføre et Værk, som man tror er godt, og som er sin Fuldendelse nær, i Stedet for at udsætte det for en frygtet Afbrydelse tager Sagen paa sit Ansvar og siger: Det skal gennemføres, jeg bærer Følgerne. Dette kan jeg forstaa. Det er et Standpunkt, hvormed man under visse Omstændigheder kan sympathisere. Men er det Tilfældet, saa forekommer det mig ogsaa, at den Minister, som i Stedet for at lægge Ansvaret derhen, hvor det naturligvis hører hjemme, nemlig i denne Sal, at den Minister, som i Stedet for at gjøre det, tager Ansvaret paa sine egne Skuldre, han ogsaa maa bære dette. Som sagt, det er en Anskuelse, hvormed man kan sympathisere, og det Ansvar, der i den Anledning vilde komme til at paahvile den ærede Minister, tvivler jeg heller ikke om, at han vil bære. Men for os er der Noget, der er vigtigere end alt Andet, det er Hændelsen af Bevillingsmyndigheden. Sjaldt det os blot her om Sympathi eller Antipathi, saa kan den høitærede forhenværende Minister være overbevist om, at han ogsaa fra vor Side vilde faae mange Stemmer paa sin Side; men det gjælder os om, navnlig i Tider som disse, hvor Bevillingsmyndigheden virkelig er ansægtet, at hævde, at man holder denne høit i Ære. Den er Hovedhjørnestenen i den konstitutionelle Forfatning, og lade vi denne Hovedhjørnesten gaa ud, saa brister hele Bygningen, og det er den virkelige og sande Grund til, at der ikke alene her i Salen, men ogsaa rundt omkring i Landet reiser sig stærke Stemmer for, at den formentlige Overtredelse paa Sorø Akademis Konto virkelig kommer til at staa i den Belysning, som Folk nu engang mene, at den fortjener at have.

Svært skulde jeg for mit Vedkommende aldeles Intet have imod, at vi snart bleve sædige med disse idelige Diskussioner om Theatret. Jeg for mit Vedkommende vilde sætte stor Pris paa, isald disse Meningsforskjelligheder og Stridigheder, som have vilst sig ikke alene her, men ogsaa paa Finantsloven, kunde føre til en endelig Ordning af Theatrets Forhold, hvormed alle Parter kunde være tilfredse. Jeg vilde personlig ønske, at Theatret kunde gaa ud af Statens Hænder, at der kunde blive udnævnt en Theaterdirektør, der foruden at faae Bygningen overladt, Privilegierne overladte og Repertoiret overladt, tillige kunde faae en saa stor aarlig Subvention af Statskassen, som man nu sandt passende, for at han kunde sørge for den nationale Scenes Vedligeholdelse. Forbillederne i den Henseende ere jo mange. Vilde vi f. Ex. tage Théâtre français i Paris, som efter Alles Mening er Verdens første Scene, saa er dette netop indrettet paa den Maade, og det hele Tilskud, dette store Theater

faar om Aaret, er kun 240,000 Francs. Desuagtet er dette Theater, der for Dieblillet bestyres af Forfatteren Thierry, saa rigt, at det, efter hvad jeg tror sikkert at vide, har 800 Fripladser. Men hvoraf kommer det? Det kommer deraf, at Theatret, da en Privatmand er interesseret deri, bestyres med den fornødne Økonomi, med det fornødne Hensyn til, at Driften virkelig betaler sig, og jeg er overbevist om, at, dersom man besluttede sig til at gjøre det Samme her, besluttede sig til at lægge Theatret over i kundige private Hænder med et Tilskud og med alle de Fordele, der knyttes dertil, saa vilde man deraf komme til at spore de gavnligste Resultater, ikke alene i økonomisk Henseende, men, jeg er overbevist om, ogsaa med Hensyn til Hændelsen af den nationale Scene. Jeg holder mig forvisset om, at den Direktør, der paa den Maade kom til at bestyre Theatret, vilde snart sørge for, at den overordentlig kostbare Ballett vilde blive indskranket indenfor rimelige Grændser. Det er ingenlunde min Mening, at Balletten skal bortkastes, thi den kan efter min Mening slet ikke undværes i mange Stykker; der er overordentlig mange Operaer, Stuepil etc., hvor Balletten gjør ypperlig Virkning, men at Balletten, der er en saa kostbar Kunst, og som efter min Mening, hvor den staa alene, virkelig „kun er til Lyst“, er en Kæftskade for vort Theater, derom har jeg længe holdt mig overbevist. Jeg er og saa af den Mening, at en Theaterdirektør, der personlig var interesseret i, at Driften indrettedes paa en lønnende Maade, vilde foretage mange Besparelser, som nu ikke finde Steb, fordi den høitærede Kultusminister, hvad der jo er en Selvfølge, ikke kan være Theaterdirektør, det er egentlig ham, paa hvem Ansvaret hviler; men Bestyrelsen spredes rundt om paa mange enkelte Punkter og hviler ikke i een Haand, saaledes som det vilde gjøre, dersom een Mand ubelukkende var bestæftiget dermed; men hvad der er mig endnu vigtigere end alt Andet, er, at jeg holder mig overbevist om, at vi virkelig paa vor Scene da vilde komme til at se de nationale Stykker, som vi nu savne. Hvor sjældent er det ikke, at Dehlschlæger spilles, man kan næsten ikke erindre, naar det ske; af Holberg spilles der en sjelden Gang et underordnet Stykke; af de Heibergske Vaudeviller ser man næsten slet ingen, og af Hostrup er der overgivet i det Mindste en Del til Sefondtheatrene. Et andet Stuepil, vi alle gjerne have set, ere de Shafespeariske Kampetragedier; dem faae vi i vor Ungdom, men nu opføres der ikke en eneste af dem. Det forekommer mig, at jeg uden at ville kritisere den Maade, hvorpaa Scenen ledes, nok kan sige, at der ikke, saaledes som f. Ex. ved Théâtre français, tages det tilbørlige Hensyn til, at den nationale Kunst kommer til sin Fyldest, og jeg er overbevist om, at dette langt bedre vilde kunne ske, dersom Thea-